

Arrest

nr. 182 837 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij naar aanleiding van de vrijlating van zijn oom I. in januari 2016 problemen zou hebben gekend met de Albanese inlichtingendienst, noch dat zijn

oom na zijn vrijlating ondergedoken diende te leven, en de door verzoeker aangehaalde feiten niet kunnen worden gekwalificeerd als bloedwraak.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker verwijst naar documenten betreffende bloedwraak, merkt de Raad op dat verzoeker hier niet dienstig naar kan verwijzen gezien in casu geen sprake is van bloedwraak, zoals blijkt uit de bestreden beslissing: "Tot slot, voor wat betreft de opmerkingen van uw advocaat als zijnde dat er sprake zou kunnen zijn van bloedwraak, kan gesteld worden dat, u allerminst aangetoond heeft voorwerp te zijn van een dergelijke vendetta. Vooreerst nam u op geen enkel ogenblik, noch op DVZ noch op het CGVS, het woord 'bloedwraak' in de mond of verwees ernaar, direct of indirect. Bovendien, de beperking van de bewegingsvrijheid die inherent is aan een daadwerkelijke bloedwraak, is geenszins bij u van toepassing. Het is immers net eigen aan een vendetta dat de geviseerde, van zodra een vendetta wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u doorheen de jaren vrij kon bewegen doorheen Albanië, dat u studeerde in Shkoder, dat u op café en naar andere drinkgelegenheden kon gaan, dat u het openbaar vervoer kon nemen en dergelijke meer, waardoor van een beperking van uw bewegingsvrijheid absoluut geen sprake is en er bijgevolg geen sprake kan zijn van een daadwerkelijke bloedwraak." Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de vaststellingen die de commissaris-generaal terecht also deden oordelen.

Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu niet het geval is. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij de door hem beweerde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, nooit heeft aangekaart bij zijn nationale autoriteiten. Hij diende geen klacht in bij de politie en bracht hen zelfs nooit op de hoogte, noch zocht hij op een andere manier hulp en/of bescherming bij de Albanese autoriteiten. Uit niets blijkt dan ook en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, aan nationale bescherming ontbeert. Hij toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot zijn beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Met het verwijzen naar een rapport omtrent corruptie in Albanië, toont verzoeker evenmin aan dat de Albanese autoriteiten met betrekking tot zijn beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker op deze wijze in gebreke blijft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn beweerde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Verzoeker beperkt zich verder tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn.

Met betrekking tot de erkenning van een familielid van verzoeker, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel wordt beoordeeld, zoals in casu geschiedt. De verwijzing in zijn verzoekschrift naar het gehoor van een familielid is dan ook niet dienstig en wijzigt niets aan, noch doet het afbreuk aan hetgeen met betrekking tot verzoekers persoonlijk relaas wordt vastgesteld.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van deze Raad, merkt de Raad op dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van deze Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeker zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 december 2016, voert verzoekende partij aan dat haar asielaanvraag en vrees voor vervolging kaderen in een specifieke context waarover geen betwisting bestaat, met name de link met haar oom die door de Belgische asielinstanties werd erkend als vluchteling, zoals zij heeft toegelicht in haar verzoekschrift p. 7. Verzoekende partij wijst er op, onder verwijzing naar de verklaringen van haar oom, dat in haar hoofde wel degelijk sprake is van vendetta waarvoor geen beschermingsmogelijkheden zijn door de Albanese autoriteiten. Er bestaat volgens verzoekende partij geen twijfel over dat haar oom veroordeeld werd omwille van zijn medeplichtigheid aan de moord op een volksvertegenwoordiger. Na zijn vrijlating moest haar oom onderduiken omdat hij nog altijd gezocht werd door de veiligheidsdiensten SHIK. Verzoekende partij wijst er op dat zij uiteraard geen bescherming kon vragen aan de Albanese autoriteiten nu zij ook gevolgd werd door de SHIK en later door hen werd ontvoerd. Verzoekende partij wijst er op dat zij de ontvoering zeer uitgebreid heeft toegelicht en dat ook daaraan niet kan getwijfeld worden. Verzoekende partij voegt daaraan toe dat zij werd ontvoerd omdat men haar oom wilde vinden en zij om die reden werd ingeschakeld. Zij stelt voorts dat de situatie des te erger was nu er geen termijn werd afgesproken waarbinnen zij de informatie moest geven. De raadvrouw van verzoekende partij stelt dat zij op het einde van het gehoor gevraagd heeft dat er extra vragen aan verzoekende partij zouden gesteld worden voor meer details. Zij is van oordeel dat het onderzoek naar de verklaringen van verzoekende partij niet volledig is.

De Raad benadrukt dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoekende partij haar ooms Ismet en Izet in Albanië veroordeeld zijn voor medeplichtigheid aan de moord op de democratische volksvertegenwoordiger Azem Hajdari.

Verzoekende partij toont echter niet aan dat zij omwille van (de problematiek van) haar ooms, en meer bepaald sinds en door de vrijlating van haar oom Ismet op 21 januari 2016 zelf in haar land van herkomst problemen zou kennen -ze maakt de beweerde link niet aannemelijk-, en ze maakt hoe dan ook geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar beweerde problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting haar eerdere verklaring herhaalt dat haar oom Ismet na zijn vrijlating moest onderduiken omdat hij nog altijd zou worden gezocht door de veiligheidsdiensten SHIK, wijst de Raad naar het motief uit de bestreden beslissing waar dienaangaande terecht het volgende wordt vastgesteld: *"Echter, u heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat uw oom Ismet, nadat hij in januari 2016 voorwaardelijk werd vrijgelaten, moest onderduiken uit vrees voor zijn leven – wat in se de oorzaak is van uw persoonlijke problemen, met name de achtervolging die uiteindelijk resulteerde in de ontvoering. Zo is het vooreerst merkwaardig dat uw oom 17 jaar lang opgesloten zat onder de hoede van de Albanese staat en dat hij na zijn vrijlating op de vlucht moet voor de inlichtingendienst van diezelfde staat, daar waar er tijdens zijn detentie geen noemenswaardige problemen zijn voorgevallen. Gesteld dat er hem in de gevangenis niets zou kunnen gebeuren, is het merkwaardig dat u aanhaalde dat hem wel sinds enkele jaren penitentiair verlof toegekend werd en dat hij ook tijdens deze kortstondige periodes van vrijheid niets was overkomen (CGVS, p. 21). Bovendien geeft Ismet in een interview d.d. 11 mei 2016 met de krant 'Dita' zelf aan dat hij pendelt tussen zijn ouders in Bajram Curri en zijn zoon in Tirana, en dus vooral tijd doorbrengt met zijn familie. Tot slot is het bevreemdend dat, gesteld dat hij effectief vrees heeft voor de Albanese overheid, hij besluit onder te duiken in Albanië zelf, daar waar drie broers van hem in België resideren. Uw verklaring dat hij zijn grond in Dürres nog wou verkopen om daarna te vluchten, is allerm minst overtuigend gezien dit allerm minst strookt met de door u geschetste ernst en de actualiteit van zijn vrees (CGVS, p. 28)."* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt dit pertinente motief en ze werpt er geen ander licht op. In de mate verzoekende partij haar relaas hieromtrent in het verzoekschrift herhaalt en poneert dat de verwerende partij steunt op een vergissing namelijk dat er met haar oom niets gebeurde tijdens de verloven en zij *"zich uitsluitend baseert op het feit dat de oom geen problemen kende in de gevangenis om te stellen dat hij geen problemen zal kennen na zijn vrijlating"*, kan zij niet worden gevolgd en weerlegt, noch ontkracht zij het motief dat Ismet tijdens een interview dd 11 mei 2016 zelf stelde dat hij pendelt tussen zijn ouders in Bajram Curri en zijn zoon in Tirana. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal correct kon stellen dat verzoekende partij geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat zijn oom Ismet, nadat hij in januari 2016 voorwaardelijk werd vrijgelaten, moest onderduiken uit vrees voor zijn leven.

In zoverre verzoekende partij erop wijst dat zij uiteraard geen bescherming kon vragen aan de Albanese autoriteiten nu ook zij gevolgd werd door de SHIK en later door hen ontvoerd, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekende partij haar bewering dat een van haar achtervolgers tot de Albanese inlichtingendienst zou behoren (de SHISH, voormalige SHIK) niets meer is dan een loze veronderstelling die niet op enig concreet en objectief gegeven is gesteund. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld: *"Uw stelling dat één van deze heerschappen een medewerker zou zijn van de Albanese inlichtingendienst is voorts een loze veronderstelling. Uw verklaringen dat uw neef via een andere neef vernomen zou hebben dat deze laatste dacht dat er één van deze personen bij de inlichtingendienst zou werken, overtuigen niet gezien deze louter gebaseerd zijn op vage veronderstellingen van iemand uit uw omgeving (CGVS, p. 16). U heeft bovendien deze verdenking ook bij niemand anders afgetoetst (CGVS, p. 17 en 19)."* Verzoekende partij haar beweringen hieromtrent berusten aldus louter op vermoedens en speculaties die niet op objectieve elementen zijn gebaseerd. Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen bij die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen.

Verzoekende partij maakt haar bewering als zou zij door de SHISH worden gevolgd derhalve allerm minst hard of aannemelijk. Ze kan zich hier dan ook geenszins dienstig of nuttig op beroepen teneinde haar totale verzuim de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten in te roepen te verschonen.

Immers, daargelaten de geloofwaardigheid van haar verklaarde problemen, namelijk het feit dat zij lange tijd zou zijn achtervolgd door één dan wel twee personen en op 20 juni 2016 zou zijn ontvoerd, maakt verzoekende partij geenszins *in concreto* aannemelijk dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot die problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

In de beschikking d.d. 22 december 2016 wordt in dit verband op grond van de gegevens in het administratief dossier het volgende overwogen: *"Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu niet het geval is. Uit de verklaringen van*

verzoeker blijkt immers dat hij de door hem beweerde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, nooit heeft aangekaart bij zijn nationale autoriteiten. Hij diende geen klacht in bij de politie en bracht hen zelfs nooit op de hoogte, noch zocht hij op een andere manier hulp en/of bescherming bij de Albanese autoriteiten. Uit niets blijkt dan ook en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, aan nationale bescherming ontbeert. Hij toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot zijn beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Met het verwijzen naar een rapport omtrent corruptie in Albanië, toont verzoeker evenmin aan dat de Albanese autoriteiten met betrekking tot zijn beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker op deze wijze in gebreke blijft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn beweerde problemen aan nationale bescherming ontbeert." Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op deze vaststelling.

Met betrekking tot verzoekende partij haar betoog dat in haren hoofde wel degelijk sprake is van een vendetta waarvoor geen beschermingsmogelijkheden zijn door de Albanese autoriteiten, herhaalt de Raad de grond in de beschikking waar hieromtrent het volgende wordt vastgesteld: "Waar verzoeker verwijst naar documenten betreffende bloedwraak, merkt de Raad op dat verzoeker hier niet dienstig naar kan verwijzen gezien in casu geen sprake is van bloedwraak, zoals blijkt uit de bestreden beslissing: "Tot slot, voor wat betreft de opmerkingen van uw advocaat als zijnde dat er sprake zou kunnen zijn van bloedwraak, kan gesteld worden dat, u allerm minst aangetoond heeft voorwerp te zijn van een dergelijke vendetta. Vooreerst nam u op geen enkel ogenblik, noch op DVZ noch op het CGVS, het woord 'bloedwraak' in de mond of verwees ernaar, direct of indirect. Bovendien, de beperking van de bewegingsvrijheid die inherent is aan een daadwerkelijke bloedwraak, is geenszins bij u van toepassing. Het is immers net eigen aan een vendetta dat de geviseerde, van zodra een vendetta wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u doorheen de jaren vrij kon bewegen doorheen Albanië, dat u studeerde in Shköder, dat u op café en naar andere drinkgelegenheden kon gaan, dat u het openbaar vervoer kon nemen en dergelijke meer, waardoor van een beperking van uw bewegingsvrijheid absoluut geen sprake is en er bijgevolg geen sprake kan zijn van een daadwerkelijke bloedwraak." Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de vaststellingen die de commissaris-generaal terecht alzo deden oordelen." De loutere ontkenning van verzoekende partij dat er wel degelijk sprake zou zijn van bloedwraak vormt, net als de algemene verwijzing naar verklaringen afgelegd door een oom, geen dienstig verweer en vermag geenszins in concreto afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voormelde pertinente en concrete vaststellingen van de commissaris-generaal. Het komt aan verzoekende partij toe om die motieven in een ander daglicht te plaatsen, waar ze echter in gebreke blijft.

Met betrekking tot het feit dat een oom van verzoekende partij als vluchteling werd erkend, benadrukt de Raad dat, zoals in casu geschiedt, elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekende partij kan zich niet zonder meer steunen op de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar oom teneinde persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Zij kan zich evenmin beroepen op een aantal verklaringen van deze oom in het kader van zijn asielaanvraag. Elke asielaanvraag dient te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Betreffende de argumentatie van de raadvrouw van verzoekende partij dat zij op het einde van het gehoor gevraagd heeft dat er extra vragen aan verzoekende partij zouden gesteld worden voor meer details, en haar stelling dat het onderzoek naar de verklaringen van verzoekende partij niet volledig is, stelt de Raad vast dat de raadvrouw van verzoekende partij inderdaad in fine van het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal de protection officer heeft gesuggereerd/gevraagd om een aantal bijkomende vragen te stellen en dat, dit in het bijzonder, de protection officer hierop is ingegaan door die vraagstukken aan verzoekende partij voor te leggen (gehoorverslag CGVS 19 september 2016, p. 29 - 30). Verzoekende partij werd alzo uitgebreid en afdoende de mogelijkheid geboden om omtrent die bepaalde zaken die haar raadvrouw pertinent achtte (om hierover nader te bevragen) nader toe te lichten, hetgeen ze ook deed. Wanneer verzoekende partij, die kort voordien al

uitdrukkelijk had aangegeven, wanneer ze hiernaar uitdrukkelijk werd gevraagd, dat ze alle vragen had begrepen en alle problemen had verteld waarom zij Albanië had verlaten, de vraag van de protection officer kreeg voorgeschoteld of ze verder nog vragen had, antwoordde ze ontkennend “neen” (*Ibid.*, p. 30). Verzoekende partij haar raadvrouw werd vervolgens opnieuw het woord geboden waarna deze benadrukte dat verzoekende partij het moeilijk heeft om haar verhaal te vertellen en dat ze niet begrijpt hoe ver ze moet gaan in details. Ze maakte eveneens -in tegenstelling tot verzoekende partij- gewag van een vendetta en pleitte tevens voor verder onderzoek, met meer tijd, waardoor het voor verzoekende partij mogelijk zou zijn om meer te vertellen. Het betoog van de raadvrouw van verzoekende partij dat het onderzoek naar de verklaringen van verzoekende partij niet volledig is en verder onderzoek nodig was, kan echter nog worden gevolgd temeer zij geen concrete toelichting geeft over eventuele essentiële elementen die verzoekende partij niet naar voor kon brengen of essentiële elementen die niet werden onderzocht. De Raad wijst erop dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal zeer lang en uitgebreid werd verhoord (het gehoor duurde van 14u tot 17.30u), waarbij haar afdoende de mogelijkheid werd geboden om haar relaas uit de doeken te doen, en beklemtoont dat verzoekende partij zelf op het einde van het verhoor, hiernaar uitdrukkelijk gevraagd, expliciet verklaarde dat ze alle problemen had verteld waarom ze Albanië ontvluchtte, dat ze alle vragen goed had begrepen en dat ze geen verdere vragen, opmerkingen of toevoegingen had (*Ibid.*, p. 28-29). Ook nadat aan haar de door haar raadvrouw gesuggereerde vragen werden gesteld, verklaarde ze geen verdere vragen te hebben en maakte ze geen verdere opmerkingen of toevoegingen. Er kan de commissaris-generaal, gelet op dit verhoor alsook de andere elementen in het administratief dossier, geenszins een onnauwkeurig, gebrekkig of onzorgvuldig onderzoek of handelen worden verweten.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het summier herhalen van haar relaas en eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 22 december 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS